RETURN TO *Paradise*

visszatérés a Paradicsomba

„Kiváló folytatása
a *Leaving Paradise*-nak!
Nem tudtam letenni ezt a könyvet.
Ritkán mondom egy regényre,
hogy tökéletes, de erre illik."
– Liza Wiemer @ Goodreads

fine selection

SIMONE ELKELES

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SIMONE ELKELES

RETURN TO Paradise

visszatérés a Paradicsomba

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

EGY

Caleb

Bizonyos emberek átkozottul szerencsések. Sajnos én sosem tartoztam közéjük. Sőt, szerintem pont azok közé tartozom, akiknek az a sorsuk, hogy folyton célkeresztbe kerüljenek. A rendőrautó hátsó ülésén ülök, a csuklómat bilincs szorítja, és visszagondolok az első letartóztatásomra, ami majdnem két éve történt.

Ittam.

Matt részeg voltam.

Ráadásul olyan bűncselekményért tartóztattak le, amit el sem követtem.

De nem számított. Így is bezártak egy évre a fiatalkorúak börtönébe. Ez nagyrészt azért történhetett így, mert bűnösnek vallottam magamat az ittasan elkövetett cserbenhagyásos gázolásért.

Ezúttal drogok miatt tartóztattak le. Csakhogy én nem toltam semmit sem az orromon, sem a számon keresztül, nem vettem be semmit, nem lőttem be magamat, és nem is vettem az égvilágon semmit. Oké, azt el kell ismernem, hogy egy drogtanyán éltem. Választhattam, hogy vagy lesz fedél a fejem fölött, és nem foglalkozom a körülöttem zajló törvénytelenségekkel, vagy az utcán élek.

A fedelet választottam. Visszatekintve talán nem ez volt a legbölcsebb döntésem. Jelenleg kifejezetten csábítóan hangzik az utcán élni. Semmi sem rosszabb, mint amikor ketrecbe zárnak, mint egy állatot, és mások kezébe kell adnom a saját életem irányítását. Nem olyannak képzelem a Paradicsomot, ahol megmondják, mikor szarjak, zuhanyozzak, borotválkozzak, egyek és igyak. De hát a szülővárosom, Paradise sem volt igazán paradicsomi. Lehet, hogy a „Paradicsom" csak egy szócikk címe a lexikonban azzal a meghatározással, hogy „kurvára nem létezik".

Hátrahajtom a fejemet a rendőrautó hátsó ülésén. Vajon hogy fogok ebből kimászni? Nincs pénzem, nincsenek igazi barátaim, a családom pedig… hát, egy szót sem váltottam velük, amióta eljöttem Paradise-ból. Ennek nyolc hónapja.

A kapitányságra érve a zsaru odakísér egy nőhöz, akinek az az izgalmas feladat jutott, hogy lőjön rólam egy rabosítási fotót. Aztán a rendőr odaparancsol az asztalához, és Ramsey hadnagyként mutatkozik be.

– Ne próbálkozz semmi hülyeséggel! – figyelmeztet, miközben leveszi a bilincset a jobb csuklómról, és odakattintja az asztalára erősített fémkampóhoz. Ha meg akarnék szökni, akkor egy több mint húszkilós asztalt kellene magammal vonszolnom. Mondanom sem kell, hogy nem megyek sehova.

Miután feltesz egy csomó kérdést, magamra hagy. Körülnézek, Riót keresem, az öt lakótársam egyikét. Egyszerre tartóztattak le bennünket, ugyanis Rio és az egyik srác rohadt sok kristályt adott el három pasasnak, akik szerintem pont úgy néztek ki, mintha álruhás rendőrök lennének, és kemény gengsztereknek öltöztek volna be. Az egyikük aranyfoga árulta el őket. Mintha odaragasztották

volna, és esküdni mernék rá, hogy egyszer csak kilazult, aztán lenyelte.

Ez éppen azelőtt történt, hogy fegyvert rántottak, és ránk kiabáltak, hogy térdeljünk a földre, és tegyük a kezünket a fejünkre. Épp valami valóságshowt néztem egy zaciról, mert végképp nem hiányzott, hogy belekeveredjek Rio ügyleteibe.

Rio párszor megkért egy kis futárkodásra, amit megcsináltam. De nem vagyok ráizgulva arra, hogy kábítószert áruljak olyanoknak, akik annyira kétségbeesetten be akarnak állni, hogy az utolsó fillérüket is odaadnák a cuccért. Akkor adtam volna el utoljára drogot Rio kedvéért, amikor egy háromgyerekes fazon volt a vevő. Elhozta a három kölyköt hozzánk, és amikor megláttam a megnyúlt, elgyötört arcukat meg a rongyos, szakadt ruhájukat, képtelen voltam megtenni. Nem voltam hajlandó eladni neki a drogot. Nem mintha ettől jó ember lennék, vagy valami. Pláne miután tudom, hogy ha én nem adok neki, akkor majd más fog.

– Figyelj, Caleb! – szólal meg Ramsey, miközben kinyitja az én nevemmel ellátott mappát. – Nagy bajba keveredtél. A chicagói bírók nem valami engedékenyek a visszaesőkkel. Főleg az olyanokkal nem, akik egy drogtanyán élnek, ahol több mint ötvenezer dollárnyi kristályt és ekit találtunk.

– Nem vagyok díler – válaszolom neki. – A hulladékfeldolgozó üzemben dolgozom.

– Attól, hogy van munkád, még dílerkedhetsz is – emeli fel a telefont, és felém nyújtja a kagylót. – Egyet telefonálhatsz. Mondd, milyen számot tárcsázzak!

– Nem élek a telefonálási jogommal – teszem le a kagylót az asztalra.

– Család? Barátok?

– Nincsenek – rázom a fejemet.

Ramsey visszarakja a kagylót a helyére.

– Nem akarod, hogy valaki letegye érted az óvadékot? A bíró ma vagy holnap kihirdeti az összeget. Fel kellene rá készülnöd.

Miután nem felelek, belelapoz az aktámba.

– Itt az áll, hogy Damon Manning volt a visszailleszkedési tanácsadód – pillant fel néhány perc múlva.

Damon Manning dolga volt, hogy távol tartson a bajtól, miután kiengedtek a dutyiból. Nagydarab fekete fickó, aki halálra ijesztette az anyukámat, amikor besétált hozzánk a menetrend szerinti látogatások alkalmával. Damon szervezte a kötelező közmunkámat, és állandóan azzal nyaggatott, hogyan illeszkedjek vissza a börtön után az otthoni életbe. Nem fogadott el sem egyszavas válaszokat, sem hallgatást. Kemény fickó, aki senkitől sem tűri a szarakodást. Valahányszor elcsesztem, a tudomásomra hozta, hogy jobb, ha összekapom magam, máskülönben személyesen szól a bírónak, hogy csukjanak le megint. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy tényleg megtette volna.

Ramsey lefirkant egy számot, és leteszi elém.

– Mi ez?

– Damon Manning telefonszáma.

– És minek az nekem? – kérdezem.

– Ha nincs olyan családtagod vagy barátod, aki letenné érted az óvadékot, akkor azt javaslom, hívd fel őt.

– Semmiképp – rázom a fejemet.

– Hívd fel! – tolja felém a telefont Ramsey, majd hátradől a székében. – Különben én fogom.

– Miért?

– Mert olvastam Damon beszámolóit rólad, és ő ritkán téved.

– Mit írt?

Hogy komplett idióta vagyok, aki megérdemli, hogy végleg lecsukják?

– Miért nem hívod fel, és kérdezed meg tőle te magad? Nagy bajban vagy, Caleb. Szükséged van a segítségre.

A telefonra meredek, és bosszúsan megrázom a fejemet. Ramsey nem úgy fest, mint akinél van más választásom. Felemelem a kagylót, és tárcsázok.

– Damon Manning – szól bele egy mély hang.

Megköszörülöm a torkomat.

– Öööö… Caleb vagyok. Caleb Becker.

– Miért hívsz?

– Azt hiszem, bajba kerültem – köszörülöm meg a torkomat még egyszer. Aztán mély lélegzetet veszek, és vonakodva kibököm a lényeget. – Szükségem lenne a segítségére.

– A segítségemre? Nem is tudtam, hogy ismered ezt a szót.

Röviden elmagyarázom a helyzetet. Sok mély sóhajtás után azt mondja, hogy indul a kapitányságra. A beszélgetés után átkísérnek a cellába, ahol várakozhatok. Kábé egy óra múlva közlik velem, hogy látogatóm érkezett, és átvisznek egy kihallgatószobának tűnő helyiségbe. Jaj, basszus! Mintha nem lenne elég gyászos a helyzet így is, az az érzésem támad, hogy még rosszabbra fog fordulni a sorsom, ugyanis Damon nagyon kiakadva lép be a golyóálló fémajtón.

– Mi a fenébe keveredtél, Becker?

– Egy jó adag szószba – válaszolom.

– Esküdni mertem volna, hogy az a srác vagy, aki egyszer hibát követett el, és utána jó útra tért – fonja karba a kezét. Töprengő,

szinte szomorú arcot vág, de gyorsan rendezi a vonásait. – Bevallom, a sráckori énemre emlékeztettél.

– Ja, hát úgy tűnik, tévedett.

– Igen? – sandít rám résnyire szűkült szemmel.

Nem így kellett volna történnie. Azért jöttem el Paradise-ból, hogy mindent jóvátegyek, de csak annyit sikerült elérnem, hogy elcsesztem az életemet.

– Nem csináltam semmit – nézek egyenesen a szemébe. – Nem vagyok díler.

– Miért higgyek neked?

– Mert ez az igazság – fújom ki magamat. Tudom, hogy veszett fejsze nyele a magyarázkodás, mégis belemegyek. – Nem várom el, hogy higgyen nekem.

– Hazudtál nekem valaha?

Bólintok.

– Miről?

Behunyt szemmel megrázom a fejemet. Nem mondhatom el Damonnek, hogy nem én ütöttem el Maggie-t. Megígértem Leah-nak, hogy ezt a titkot magammal viszem a sírba. Nem árulhatom el a saját ikertestvéremet. Sem most, sem máskor.

– Mindegy.

– Rossz úton jársz – állapítja meg Damon.

– Nem volt más választásom – fújom ki hosszan a levegőt, és elhatározom, hogy mesélek neki. Legalábbis egy pár dolgot. – Megtudtam, hogy anyukám gyógyszerfüggő lett. Szerintem rosszabbra fordult az állapota, miután hazaengedtek. Folyton elvárta, hogy úgy tegyek, mintha semmi sem történt volna. Az egész családom belement ebbe a baromságba. Nekem nem ment. Maggie volt az egyetlen, aki segített megőrizni az ép eszemet, de vele nem találkozhattam

anélkül, hogy lecsesztek volna a zsaruk, a szüleim, az anyukája, sőt, még maga is. Maga mondta egyszer, hogy inkább el kéne jönnöm Paradise-ból, mint hogy közel kerüljek Maggie-hez. Szóval most itt vagyok.

– Az sem jobb, ha egy drogdílerrel laksz – fogalmazza meg Damon a nyilvánvalót.

– Volt fedél a fejem fölött.

– Mindig van más lehetőség, mint bűnözőkkel együtt élni.

– Ja, nyilván – pillantok le a bilincs vörös nyomára a csuklómon. Mintha hirtelen kifogytam volna a lehetőségekből.

– Nagyot csalódtam benned.

A csalódottság jobb, mint a düh. Láttam már Damont dühösnek. Olyankor megfeszül, mint egy bika, amelyiknek tövis ment a fenekébe. Basszus, amikor felfüggesztettek a suliban verekedés miatt, Damon úgy nézett ki, mintha fél kézzel el tudná látni a bajomat. Jó nagy darab, nyomhat vagy százharminc kilót. Én sem vagyok pehelysúlyú, de ha rám ülne, porrá zúzná a csontjaimat.

– Mindjárt jövök.

Azzal egyedül hagy a szobában.

Fél óra múlva belép Ramsey, a nyomában Damonnel. A zsaru leül a helyiségben található kis asztal szélére, és lenéz rám.

– Szerencséd van, kölyök.

Mindjárt dutyiba vágnak. Nem érzem magam valami szerencsésnek.

– Most beszéltem Hanson bíróval – szólal meg Damon. – Délutánra meglesz a vádiratod, én pedig leteszem érted az óvadékot, bármennyi legyen is. A kerületi ügyész jó barátom, segíteni fog neked.

– Miért tesz értem ilyesmit? – kérdezem.

– Mert régen értem is megtette valaki. De van egy feltételem.

Na, tessék. Most jön a feketeleves.

– Micsoda?

– Belépsz a Re-START-ba – feleli szigorúan az egykori mentorom.

– Az mi?

– Egy csoport, ahová olyan fiatalok járnak, akiknek az életére rányomta a bélyegét az ittas vezetés. Egy hónapig együtt utazunk, és minden résztvevő megosztja a történetét a közép-nyugati országrész különböző csoportjaival. Fapados lesz, szóval ne számíts menő hotelekre meg királyi bánásmódra. Koliban meg kempingben fogunk aludni. Ez a letartóztatás nem a kábítószerekről szól, Caleb, hanem a paradise-i baleset egyenes következménye. Csatlakozz a programhoz, segíts másokon! Ha nem bólintasz rá, hogy velem jössz, akkor már itt sem vagyok. Elmegyek, és semmi kétségem afelől, hogy örökre rács mögé dugnak, és a kulcsot pedig jó messzire hajítják. Most már tizennyolc éves vagy. Ha a fiatalkorúak börtönét szörnyűnek találtad, akkor garantálom, hogy a felnőtt fogda százszor rosszabb lesz.

– Akkor igazából nincs is választásom?

– De van. Itt maradsz, és élvezed az állami börtön vendégszeretetét, vagy felemeled a seggedet, és velem jössz.

Szóval nincs választásom. Az egyik opció elkerüléséért gyakorlatilag bármit megtennék. Még akkor is, ha ez közös időtöltést jelent az egykori visszailleszkedési tanácsadómmal.

Nem sokat beszélgetünk a Redwoodba vezető másfél órás autóúton. Damon próbál kérdezgetni, én pedig minden tőlem telhetőt megteszek, hogy kitérjek a válaszadás elől. Amikor leparkolunk egy egyszintes ikerház feljáróján, Damon így szól:

– Ma este nálam alszol, aztán holnap délután találkozol a többiekkel a csoportból.

Odabent ledobom a sporttáskámat egy fakó skót kockás kanapéra. Az üres kandalló párkányán egy kép áll Damonról meg egy kábé nyolcéves kisfiúról Little League-es baseballegyenruhában.

– A fia? – kérdezem. Kíváncsi vagyok, hogyan jutott el a fazon odáig, hogy egyedül él egy kisvárosban az illinois-i dzsumbuj közepén. Paradise sincs túl messze innen.

– Aha.

Látszik a lakáson, hogy egyedül lakik. Nincsenek festmények a csupasz fehér falakon. Ez a hely nem olyan, mint a mi házunk Paradise-ban. Ahhoz képest túl egyszerű és kihasználatlan, mintha Damon csak aludni járna haza, és kész.

– Elvált? – kíváncsiskodom tovább.

– Abbahagynád a kérdezősködést? Jobban bírtalak az úton idefelé, amikor meg sem mukkantál.

Damon meglepően finom vacsorát készít csirkéből és rizsből, amiről eszembe jut az anyukám főztje. Utána egy szűk folyosón át a hálószobájába megy, hogy nyugovóra térjen. Csend van a házban. Nem vagyok ekkora csendhez szokva. Riónál mindig buli volt, vagy jövés-menés, a nap minden órájában. Nem bántam, mert amúgy sem alszom túl sokat.

Lekapcsolom a villanyt, bár tudom, hogy ma este sem fogok sokat aludni. Csak a szokásos… Negyedóránként felriadva bámulom a plafont, és imádkozom, hogy álomba tudjak merülni. Megy is, de olyan kis részletekben, hogy fogalmam sincs, milyen érzés átaludni egy egész éjszakát megszakítás nélkül. Már évek óta nem volt rá példa… a baleset óta.

Reggel éppen valami egészséges teljes kiőrlésű gabonapelyhet eszem, amikor Damon besétál a konyhába.

– Miért segített nekem?

Nem tehetek róla, muszáj megkérdeznem.

– Mert azt gondolom, hogy jó gyerek vagy – válaszolja nekem háttal, miközben tojást süt a tűzhelynél. – Csak jobb döntéseket kell hoznod.

Késő délután bepakoljuk a cuccainkat a kocsiba. Damon a redwoodi művelődési ház előtt áll meg, ahol egy nagy fehér furgon vár ránk. Őt behívják az épületbe, de odaszól nekem, hogy maradjak a furgonnál, és mutatkozzak be a többieknek a csoportban. Két másik srác és három lány várakozik a csomagjával.

Amikor az egyik lány megmoccan, megpillantom azt, aki eddig a takarásában állt.

Egész testemben lezsibbadok.

Maggie az.

KETTŐ

Maggie

Lassított felvételként látom, ahogyan a fehérjeszeletem az aszfaltra esik. Fűrészporrá válik a falat a számban. *Mit keres itt Caleb?* Hol volt az elmúlt nyolc hónapban? A rövid és viharos kapcsolatunk után nyomtalanul eltűnt a városból. Miért nem keresett? Legalább életjelet adott volna!

Ugyanolyan kék a szeme, ugyanolyan szép metszésű az arca, és ugyanolyan szálkás izmok villannak ki a pólója alól. Egyenesen felém tart a maga hús-vér valójában.

Képtelen vagyok levenni róla a szememet, pedig szörnyen akarom.

– Hú, ez egy kicsit ciki – jegyzi meg, miután hosszan kifújta a levegőt. Ismerős a hangja, mégis más. Van benne valami él, amit a legutóbbi találkozásunkkor még nem hallottam ki.

– Aha – nyikkanok meg. Öööö…

– Hogy vagy?

Nem tudok válaszolni erre a kérdésre. Annyira kamu. Ha érdekelné, hogy vagyok, akkor megtalálta volna a módját, hogy találkozzon vagy beszéljen velem. Karácsony előtt hagyott el. Azóta volt

egy szilveszter, egy Valentin-nap, a születésnapom, a szalagavatóm meg a ballagásom. És megkaptam a hírt, hogy egész hátralévő életemben sántítani fogok, mert nincs remény a teljes felépülésemre.

– Mit csinálsz itt? – faggatom.

– Én is ezt kérdeztem magamtól ma reggel – von vállat.

Az egyik srác a csapatból, akinek az arcába omlik a hosszú göndör haja, elfingja magát. Ráadásul képes látványosan nyögni és nyomni is hozzá, mint egy kisgyerek.

– Haver, már bocs… – szól rá Caleb.

– Mi van? – kérdezi a fiú rezzenéstelen arccal. – Ki kellett eresztenem.

– Ereszd ki, amikor egyedül vagy, öreg. Ne legyél már ilyen köcsög tahó!

– Mi vagy te, a fingőrség? – lép közelebb. Caleb kihúzza magát, mint aki annyi verekedésbe belekeveredett már, hogy nem fél egy újabbal kiegészíteni a listáját.

Ez hihetetlen. Nem érzem a lábujjaimat, sokkot kaptam. Caleb meg ez a srác tényleg össze fog verekedni… egy fingás miatt?

– Nyugi, skacok! – mennydörgi egy érdes hang. A magas fekete férfi egyik kezében írótábla, a másikkal rám mutat.

– Maggie, válthatnék veled egy pár szót? Négyszemközt. Veled is, Becker – mutat most Calebre. – *Most rögtön.*

Követem a pasast a furgontól távolabb, miközben fájdalmasan a tudatában vagyok, hogy Caleb szorosan mögöttem van. Legszívesebben megfordulnék, és számon kérném, hol járt, de fogalmam sincs, ki tudnám-e egyáltalán préselni magamból a szavakat.

A férfi megáll egy piknikasztalnál, és ledobja rá az írótábláját. Damon Manningként mutatkozik be nekem, mint a csoportunk felnőtt vezetője és kísérője.

– Nyilván nem jöhettek el együtt erre az útra – kezdi kínlódva. – Maggie! Fogalmam sem volt róla, hogy az asszisztensem téged írt be, miután Heather lemondta.

– Majd én lemondom – ajánlja fel készségesen Caleb.

– A francokat, Becker! Neked nincs más választásod, mint végigcsinálni.

Ezek szerint Damon tőlem várja, hogy mondjam le. Ha a régi Maggie lennék, aki félt a legkisebb konfliktustól vagy nézeteltéréstől is, akkor egy szempillantás alatt lemondanám. De most már erősebb vagyok, és nem hátrálok meg semmitől. Még Calebtől sem.

– Nem mondom le – fordulok határozottan Damon felé.

– Ne haragudj, Maggie, de ez nem fog működni úgy, hogy mindketten…

– Nem megyek haza – szakítom félbe.

Damon megdörzsöli kopasz fejét, és felsóhajt. Látom rajta, hogy megingott… legalábbis egy kicsit. Mit mondhatnék neki, hogy meggyőzzem, nem kell lemondanom az utazást, csak mert véletlenül Caleb is pont itt van? Igen, kihívás lesz Calebbel menni, mégpedig hatalmas kihívás, amire nem számítottam. De elhatározom, hogy be fogom bizonyítani magamnak és neki is, hogy már továbbléptem. Nem hagyom, hogy a múlt irányítsa az életemet. Mindketten tizennyolc évesek lettünk, mindketten felnőttnek számítunk a törvény színe előtt.

– Rossz ötlet – állapítja meg Damon. – *Nagyon* rossz ötlet.

– Beszélhetnék Calebbel kettesben? – kérdezem.

– Oké – néz először rám, aztán Calebre. – Öt percet kaptok.

Miután Damon elsétál, nyelek egy nagyot, és ráveszem magamat, hogy szembenézzek Calebbel. Elgyötörtnek tűnik, ugyanakkor dacos erő sugárzik belőle.

Régen azt hittem, hogy ő testesít meg mindent, amit akarok, és amire szükségem van. Rendben lett volna az életem, ha Caleb Becker mellettem van. És úgy is történt, legalábbis egy kis ideig.

– Nyolc hónap telt el – cincogom vékony hangon. Könnybe lábad a szemem, mert eszembe jut, mennyire hiányzott. Pislogva imádkozom, hogy a könnycseppek ne folyjanak ki. Most ne, mert erősnek kell maradnom. Mondanom kell valamit, bármit, hogy összekapjam magam. – Lemaradtál a ballagásról.

– Sok mindenről lemaradtam – nyúl felém, de aztán inkább zsebre vágja mindkét kezét.

Nyilván szánalmasan festek. Úgy is érzem magam. De már hányingerem van attól, hogy sajnáljam magam. Tovább kellett lépnem. Napról napra erősebb vagyok. Nem csöppenhetek vissza Caleb szappanoperára hajazó életébe. Nem hagyom, hogy ez megtörténjen.

A nagy fehér furgonra pillantok, ami elvileg elvisz bennünket a négyhetes közös utunkra. Meg fogjuk osztani a történetünket a nyilvánossággal. Reméljük, hogy megvédünk vele másokat attól, hogy átéljék, ami velünk történt. Az ajkamba harapok a helyzet iróniája miatt. Hogy tehetnénk ezt, amikor még mindig titok övezi az igazságot a Calebbel közös balesetünkről?

Rugdosni kezdem a felrepedezett aszfaltdarabokat.

– Damon azt mondta, hogy nincs más választásod, mint eljönni erre az útra. Miért?

– Figyelj, mondom, mi a pálya! – dől Caleb karba font kézzel a piknikasztalnak, majd felsóhajt. – Meglepetés: megint bajba keveredtem. Vagy részt veszek ebben a programban, vagy börtönbe megyek. Nálad a labda, Maggie. Ha azt akarod, hogy lépjek le, megteszem. Viselem a következményeket.

Végképp nem akarom, hogy Caleb visszamenjen a börtönbe. Félek rákérdezni, hogy milyen bajba keveredett, ezért nem is teszem. Ha el akarja mondani, akkor el fogja. De tudom, hogy nem fogja, mert nem bízik másokban. Pláne *bennem* nem. Lehet, hogy régen az élete része voltam, de most már nem. Idegen vagyok a számára, és ő is idegen számomra.

– Csak négy hét – bátorítom. – Szerintem kibírjuk.

– Négy hétig egy furgonban leszünk összezsúfolva, aztán soha többé nem kell látnod engem.

Behunyom a szememet, amikor ezt mondja. Jobb lenne, ha nem tűnne el megint. A húgának szüksége van rá, az anyukája pedig napi szinten küzd a gyógyszerfüggőséggel.

– Az út után vissza kellene menned Paradise-ba.

– Szó sem lehet róla, ezt verd ki a fejedből!

A szomorúságomról megfeledkezve felbátorodom, és kihúzom magamat, hogy a szemébe nézzek.

– Tudod, mit gondolok?

– Mit?

– Azt, hogy a kemény és higgadt Caleb Becker a könnyebb utat választja.

Tessék, kimondtam.

– Sok mindent el lehet mondani az életemről, Maggie, de azt nem, hogy könnyű lenne… – Megköszörüli a torkát. – És ha azt hiszed, hogy nekem olyan pofonegyszerű most látni téged, akkor rosszul hiszed – fúl el a hangja.

– Talán így kaptunk a sorstól egy második esélyt a búcsúra. Tudod, mielőtt megint elválnak az útjaink.

– Biztos – jegyzi meg epésen. – Akkor részedről tök oké, hogy együtt menjünk erre az útra?

– Nekem oké, ha neked is – köszörülöm meg a torkomat a furgon felé pillantva.

Erre ellöki magát az asztalról, faképnél hagy, és Damonhöz megy. Beszélnek egy kicsit, aztán Caleb bedobja az utazótáskáját a furgon hátuljába, majd beül.

– Caleb azt mondja, hogy megbeszéltétek – szól oda nekem Damon, amikor a kocsihoz sántikálok.

Négy hét az egész. Minden rendben lesz.

Damon mintha nagyjából annyira lenne erről meggyőződve, mint én, de megnyugtatom, hogy magunk mögött hagytuk a múltat, és túlléptünk rajta. Tényleg remélem, hogy nem hazudok ezzel magamnak.

A furgonban elöl ül a két lány, akikkel ma reggel ismerkedtem meg. Erinnek piercing van az orrában meg az ajkában, a karját pedig teletetováltatta. Ő most az ablaknak dőlve olvas. A másiknak, Trishnek hosszú és nagyon fényes szőke haja van. Simán elmenne vezérszurkolónak odahaza Paradise-ban. Sötétre festette a szemét, és halvány rózsaszínre a száját. Jól áll neki.

Direkt még csak nem is pillantok hátra – nem fogok odanézni, ahol Caleb ül –, és lehuppanok Matt mellé középre. Mattet gyógytornáról ismerem, általában utánam szokott jönni szerda esténként. Elvesztette a bal karjának a háromnegyedét, a jobb karja pedig sebhelyes, de nem tudom pontosan, mi történt vele. Biztos elmeséli, amikor mindannyian megosztjuk a történetünket.

– Nem tudtam, hogy jössz – villant rám Matt egy barátságos, de zárkózott mosolyt.

– Az utolsó pillanatban derült ki – válaszolom neki Trisht és Erint fürkészve. Caleb vajon lemondja majd az utat a legutolsó pillanatban? Az egyik felem azt akarja, hogy elmenjen, a másik

viszont azt, hogy maradjon, mert akkor bebizonyíthatnám magamnak, hogy tényleg túlvagyok rajta, hogy már a múlté a távozását követő fájdalom.

Felgyorsul a szívverésem, amikor hallom, hogy Caleb fészkelődik mögöttünk. Nem jó jel, hogy minden mozdulatát kiélezetten figyelem. Valószínűleg négyheti színtiszta kín vár rám. Talán még a balesetet követő egyéves gyógytornánál is rosszabb lesz.

Mindegy, hogyan éreztem magam, amikor Caleb a sorsomra hagyott. Miután elment a városból, hetekig – sőt hónapokig – imádkoztam, hogy jöjjön vissza. Éjszaka égve hagytam a villanyt, hogy ha visszajön, lássa, hogy várok rá. A szomszédban lakott, úgyhogy órákig bámultam kifelé az ablakon, hátha fényt látok a szobájában. Arról álmodoztam, hogy közli velem, óriási hibát követett el, amikor elment Paradise-ból.

Csakhogy ilyesmi nem történt.

Végül rájöttem, hogy túlságosan rátámaszkodtam.

Damon bepattan a volán mögé, és megfordul.

– Na, indulunk, skacok. Az első megállónk egy erdei iskola tiniknek. Ma este faházakban fogunk aludni a kemping területén, ti pedig megosztjátok velük a történeteteket. Holnap továbbmegyünk a második helyszínre. De most szánjunk egy percet arra, hogy bemutatkozzatok egymásnak, amíg Lennyre várunk. Amint azt mindenki tudja, én Damon Manning vagyok, a kísérőtök.

– Trishnek hívnak – szólal meg Trish olyan hangsúllyal, amivel azt üzeni: „ne szóljatok hozzám, csak akkor, ha én akarom”.

Erin fel sem néz a könyvéből, amikor halkan bemutatkozik.

– Erin vagyok.

– Matt vagyok – köszörüli meg a torkát Matt.

– Maggie vagyok.

Nem tudom megállni, hogy ne kockáztassak meg egy pillantást Caleb felé.

Úgy néz ki, mint aki szívesebben merülne cápák vagy piráják közé, mint hogy itt legyen ebben a furgonban.

– Caleb vagyok – mered a lába alatti szőnyegre.

– Én meg Lenny – ugrik be hozzánk a szellentős srác, és odacsusszan Caleb mellé.

– Haver, ha megint fingani fogsz, szétrúgom a seggedet – fintorodik el Caleb.

– Caleb, ne fenyegesd a csoporttársaidat! – parancsolja Damon elöl. – Lenny, törekedj a bélgázmentességre, oké?

Elfojtom az ideges vihogásomat.

– Megpróbálom – tartja fel a hüvelykujját Lenny Damonnek. De amint kiállunk a parkolóból, hallom, ahogy azt mondja Calebnek: – Meghúzod az ujjamat?

Muszáj odanéznem. Caleb ahelyett, hogy egyszerűen lejjebb nyomná Lenny kezét, vagy ami még jobb, nem is foglalkozna vele, inkább megragadja az ujját, és hátrahajlítja.

– Hagyd abba! – ripakodom rá, miközben Lenny grimaszolva próbálja kiszabadítani a kezét. – Fáj neki!

Mi történt Calebbel, hogy ilyen agresszív lett?

Elengedi Lenny ujját. A srác bosszút üzen az arckifejezésével, majd a lehető legtávolabb csúszik az ülésen.

– Csak magadat okolhatod – jelenti ki önelégülten Caleb, amikor Lenny a sérült ujját nézegeti.

– Beperellek, ha kificamodott! – fenyegeti Lenny. – Gitáros vagyok, öreg!

Caleb gúnyosan elvigyorodik, aztán rám néz, ahogy rázom a fejemet.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

– Mi az? – kérdezi tőlem.

– Semmi.

Megint előrefordulok. Nem nézek még egyszer Calebre. Legalábbis ha nem muszáj.

Mellettem Matt előveszi a mobilját, és elkezd SMS-ezni az egyetlen kezével. A tenyerében pihen a telefon, miközben a hüvelykujjával gépel. Biztos nem könnyű, de úgy tűnik, jól elboldogul.

Előrehajolok, megfogom az előttem lévő ülést, és beszélgetésbe elegyedem Trishsel meg Erinnel. Minden jobb annál, mint hogy Caleben agyaljak. Mivel egymás közelében töltjük a következő egy hónapot, össze kell barátkoznom a lányokkal. Azonban gyorsan rájövök, hogy ők nem akarnak csevegni. Trish előveszi a fülhallgatóját, és felhúzza a kapucniját, hogy eltakarja az arcát. Erin pedig annyira belemerült a könyvébe, hogy szerintem azt sem tudja, mi történik körülötte.

Hátradőlök az ülésen, és kibámulok az ablakon. Illinois állam elmosódott kukoricaföldjei és farmjai suhannak el mellettem.

– Hé, Matt! – szólal meg Caleb.

– Hm?

– Cseréljünk helyet!